

Profese sekulárního františkána a jeho smysl pro sounáležitost

Pohled a návrh národního společenství SFRČ České republiky

Ze skutečnosti, že jsme jako sekulární františkáni opravdovým *řádem* (Ordo veri nominis – viz Jan Pavel II., 14. června 1988, generální kapitula SFRČ), pro nás vyplývá dvojí:

- Toto si plně **uvědomit, přijmout, děkovat** našemu Pánu za tento dar a také prosit za to, abychom ho v této době 21. století plně využili na místech, která zastáváme podle Jeho Božího plánu.
- Je též nutno **převzít odpovědnost a iniciativu**, která z toho nutně plyne a která pro nás znamená toto:
 - 1) ***Východiskem je věrohodný a jasný program na osobní rovině.*** Je třeba, aby **každý člen SFRČ měl svůj program následování Krista cestou sv. Františka**. Program, ústící do konkrétního předsevzetí, které
 - si při vstupu do dne jasně uvědomí,
 - v průběhu dne bude přiměřeně svému obdarování naplňovat, doprovázet modlitbou i trpělivou nadějí a – chce-li Pán – i obětmi,
 - a večer před Boží tváří posoudí a předá Božímu milosrdenství (viz Řehole čl. 7, 11 a 12)
 - 2) ***Forma musí být v souladu se strukturou našeho řádu tj. na všech úrovních***
 - osobní (v rodině, v sousedství, na pracovišti)
 - místního společenství (ve farnosti, obci, společenských a jiných organizacích),
 - národní (v celonárodních a diecézních církevních organizacích, ve společenském, veřejném ale také i v politickém a hospodářském životě),
 - mezinárodní (světové)
 - 3) ***Propojení všech našich iniciativ a aktivit***
 - Na místní úrovni – tj. v mém okolí, v okolí našeho místního společenství i ve směru k sousedním národním společenstvím a také ve směru misijním,
 - Na celosvětové úrovni – právě v tomto „globálním“ propojení vidíme potřebu i nutnost, aby CIOFS, národní rady i místní společenství kladly velký důraz na vnímání společných problémů i problémů a potřeb, které se nás přímo nedotýkají, ale za které neseme odpovědnost a k jejich spolusdílení a řešení nám dal Pán své dary (charismata). Ano je potřebné se především starat o své okolí - jednat *lokálně* (v místě, farnosti, diecézi, státě) ale je třeba myslet a jednat i *globálně*. Především je potřeba vidět a chtít vidět potřeby našeho řádu, církve a světa. A jestliže je budeme chtít vidět, budeme je i znát a to je již první krok k tomu, abychom mohli přispět k jejich řešení. Zatím se často

setkáváme s tím, že členové i místní společenství se zaměřují na sebe a své okolí a dále jejich iniciativa a zájem nesáhá. A také často slyšíme: *Jsem již starý/á, nemocný/á, velmi zaměstnaný/á – co mohu dělat a starat se dál?* A přece ti všichni se mohou zapojit. Jak?

- modlitbou a účastí na eucharistické oběti (osobní i společnou),
- obětí (námahou, nemocí, postem, sebezáporem),
- finanční podporou (pokud je třeba a máme možnost),
- konkrétní službou potřebným v mém okolí
- zapojením do společných projektů (zvláště na úrovni místních a národních společenství), v nichž jde zejména o pomoc potřebným, posilování občanské společnosti a přinášení naděje

Abychom tomuto propojení iniciativ napomohli, navrhujeme, členům kapituly připravit a doporučit (schválit) dokument, který by z hlediska formace byl v ročním cyklu zaměřen takto:

3 témata vybraná a schválené Mezinárodní radou CIOFS.

3 témata vybrané a schválené příslušnou národní radou,
zbytek témat vybraný a schválené místním společenstvím.

Dále souhlasíme s tím, aby laický duchovní asistent mohl být ustavován na úrovni **místních** bratrských společenství (viz upřesnění GK čl. 89.4)

Závěrečná poznámka:

K potřebné změně světa i svého okolí podle příkladu sv. Františka pracujme na tom, abychom v první řadě změnili sebe. A také mějme na paměti jeho výzvu: „Tak konečně **začneme!**“